

Tập thơ Xuân Diệu

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Anh Đã Giết Em

Anh đã giết em, anh chôn em vào trái tim anh
Từ đây anh không được yêu em ở trong sự thật
Một cái gì đã qua, một cái gì đã mất
Ta nhìn nhau, bốn mắt biết làm sao?
Ôi! Em mến yêu! Em vẫn là người anh yêu mến nhất.
Cho đến bây giờ ruột anh vẫn thắt
Tim anh vẫn đập như vấp thời gian,
Nhớ bao nhiêu yêu mến nồng nàn,
Nhớ đoạn đời hai ta rạn vỡ
Nhớ trời đất em cho anh mở
Nhớ
Muôn thưở thân tiên
Ôi! Xa em, anh rơi vào vực không cùng
Đời anh không em, lạnh lùng tê buốt
Nhưng còn anh, còn em, mà đời ta đã khác
Ta: hai người xa lạ - phải đâu ta!
Anh đã giết em, anh chôn em vào trái tim anh
Anh vẫn ước được em tha thứ
Anh vẫn yêu em như thưở ban đầu
Thế mà tại sao ta vẫn xa nhau?
Tại em cố chấp
Tại anh đã mất
Con đường đi tới trái tim em
Anh đã giết em rồi, anh vẫn ngày đêm yêu mến
Em đã giết anh rồi, em vứt xác anh đâu?

Anh Đợi Em Về Ăn CƠM

Anh đợi em về ăn cơm
Trăng đã lên rồi, trăng sáng
Mảnh ngọc trên cây hoàng lan
Chắc thấy em trên đường vắng
Hắn em đang còn đạp xe
Ba bề bốn phía em nghe
Hoàng hôn lan trên đồng rộng
Mà em đạp gấp chưa về
Hắn em nghĩ đến ở nhà
Bếp chín cơm rồi đang đợi
Em nghe ấm ngọn đèn ta
Thấy đèn một chấm từ xa
Anh đứng dưới cây hoàng lan
Hoàng hôn như chiếc áo quàng
Bỗng mảnh trăng thu sáng quắc
Anh đợi em về ăn cơm....

Xuân Diệu 23/9/1966

Anh Là Người Bạc Bẽo

Ngẫm cho kỹ anh là người bạc bẽo,
Em yêu rồi, anh đã vội quên ngay
Mới hôm kia tình tự đến mê say
Sang bữa nay anh làm như mất hết
Anh đòi mãi như một kẻ keo kiệt,
Trong hồn anh tình ái chẳng lâu sao?
Anh không chút chiu dành dùm tí nào,
Là đất xấu hạt gieo không nảy nở
Nên anh mới luôn luôn nghèo khổ
Giận hờn như anh chẳng được em yêu
Mà thật ra em yêu dấu rất nhiều
Ngẫm cho kỹ anh là người bạc bẽo

Anh Thương Em Khi Ngủ

Anh thương em khi ngủ
Phong thái rất hồn nhiên.
Em ngủ như trẻ nhỏ
Ngon say một giấc liền.

Tay em thả xuôi xuôi
Như bơi vào cõi mộng
Mắt em khép dài dài
Dưới trán em lờng lờng.

Em nằm in trẻ nhỏ
Trong chiếc võng yêu thương
Anh dệt giấc khắp chỗ
Trong phòng, quanh quất giường.

Anh thức nhìn em ngủ,
Anh canh giấc cho em;
Anh lắng nghe nhịp thở
Ngực em điều xuống lên.

Trở mình, tay áp má
Anh thương em dáng người
Tin cậy vào cuộc sống,
Tin ở anh trong đời

Sau một ngày đầy việc
Chúc em tôi giấc lành!
Anh vô cùng sung sướng
Nếu em mơ thấy anh.

Anh Về Ấm Thượng

Anh về ấm thượng tìm em,
Nhà tranh một túp, hương đêm một vùng;
Bóng xanh vườn nhãn um tùm,
Khói ngưng mặt nước, sương trùn đầu non.
Anh về Ấm Thượng thăm em,
Gọi tên yêu, khẽ gõ rèm cọ khô.
Em đang thức ngủ mơ hồ,
Tuởng rằng anh ở trong mơ gọi thăm.
Thấy tay em xiết nỗi mừng;
Nhìn em: gương mặt sáng bừng đêm khuya.
Làng không một tiếng chân đi;
Trái tim ta chuyện thăm thì cùng nhau.
Đêm về Ấm Thượng chưa lâu,
Núi sông cây cỏ nhuộm màu thần tiên.
Chỉ cần một ánh nhen lên,
Một lời ý hiệp - nên thiên sử tình.

8-9-1965

Áo Em

Áo em để lại dáng hình
Treo trên mắc áo cho mình thấy thương
Đôi vai nhỏ nhỏ bình thường
Khuyết tay áo gợi hình xương tay gầy.
Sờn sờn đôi chỗ đầu đây.
Áo em nhuộm chắt, xanh tà biển xa,
Mấy khuy cúc áo thật thà.
Ngắn rồi - em để về nhà mặc thêm.

Áo nhìn anh thật thương em
Hiểu còn gian khổ cho nên tay gầy.
Áo em gần với anh thay!
Những khi khoai sắn là ngày cùng nhau.

Áo em thoang thoang hoa câu
Áo em say đắm một màu trầm hương
Áo em ngày nhớ đêm thương
Áo em chín nắng mười sương anh chờ.

Bác Đi Xa Cháu Nhớ Ghê

Bác đi xa cháu, nhớ ghê
Thằng cu Vũ, bác chưa về được thăm.
Bây giờ cháu đã lên năm,
Từ khi nhỏ xíu cháu nằm trên tay,
Bác rất yêu cái thằng này,
Tưởng như có cháu là hay trên đời.
Bác xem là một con người
Còn non, đang bú tay, vùi đó thôi;
Có khi bác đứng bên nôi
Muốn đưa cho cháu cõi đời đẹp hơn.
Bây giờ cháu đã biết khôn
Bác ngồi làm việc, cháu luôn chạy vào
Bày trò chơi nhởi lao xao,
Đang chơi dở cuộc, lại ào chạy ra;
Lấy chân phủ ghế chui qua,
Ngăn bàn thích lục, tranh gà thích xem:
Xếp rồi, cháu lại đảo lên,
Có ngày bác phải mười phen dọn nhà:
Khi gần, bác giận bác la,
Đi xa, bác lại nhớ mà rất thương.

Chiêm bao thấy cháu đêm trường
Bác hôn mặt Vũ như gương sáng bùng.
Hôm về bác cháu ta mừng,
Bác cho trăm thứ trong rùng Quì Châu.

(Quì Châu 20-5-1963)

Bài Thơ Tuổi Nhỏ

Giơ tay muốn ôm cả trái đất
Ghì trước trái tim, ghì trước ngực,
Cho đầy trước mặt khoảng cô đơn
Bao la muôn trời, sâu vạn vực.

Làm sao sống được mà không yêu,
Không nhớ không thương một kẻ nào?
Hãy đốt đời ta muôn thứ lửa
Cho bùng tia mắt độ tia sao!

Bá Nha Trương Chi

1961

Anh là người thuyền chài Trương Chi
Trong trái tim mang em đọng lại
Anh là người gảy đàn Bá Nha
Đã đặt em thành khúc nhạc ca
Khúc ca khi nắng và khi gió
Lúc nhật khoan và lúc lặng im
Mang em ngày thắm và đêm biếc
Trong trái tim - nhưng vẫn còn tìm...
Ngọn sáo anh vừa chuốt trong lau
Lắng nghe ngọn sáo tiếng vi vu...
Bức hình anh mới in trong dạ
Xem thử bức hình trong như châu...
Một chiếc thuyền đi lại đi
Anh là người thuyền chài Trương Chi
Một khúc mê đời ca lại ca
Anh là người gảy đàn Bá Nha....

Bên Ấy Bên Đây

Lòng ta trống lăm, lòng ta sụp
Như túp nhà không, bốn vách xiêu
Em chẳng cứu giùm, em bỏ mặc
Mưa đưa ta đến bến đò hiu
Em ở bên mình: ta ngó say;
Song le bên ấy với bên này
Cũng xa như những bờ xa cách
Không có thuyền qua, không cánh bay.

Ta thấy em xinh, khế lác đầu
Bởi vì ta có được em đâu!
Tay kia sẽ ấp nhiều tay khác
Môi ấy vì ai sẽ đượm màu.

Họ sẽ ôm em với cánh tay
Và em yêu họ đến muôn ngày
Thôi rồi! Em chẳng thờ ơ nữa
Như đối cùng ta tự bấy nay.

Như đối cùng ta giữ cảnh mưa
Mà lòng không hiểu, trán bơ vơ
Không tăng âu yếm trong câu nói
Trong mắt còn nguyên vẻ hững hờ.

Bến Thần Tiên

Xin em nói với thời gian
Ghé thuyền chở hộ ta sang bến thần.
Lên bờ vừa mới đặt chân
Nước non đâu bỗng trong ngần gần xa.
Quanh mình cũng chỉ có ta
Sao nghe nhân loại hòa ca với mình
Không hoa, cũng chẳng lá cành,
Mà sao em đã tạo thành sắc duyên
Tạo hình gió thoảng, trăng lên
Hoa bên bờ suối, mây trên đá gành.
Một mình em sáng tạo anh
Theo em, anh sáng tạo thành đôi ta.
Thời gian rót xuống dần dà
Một mình êm dịu bao la đất trời
Trải bao đau khổ trong đời
Mới dành cho - phút được ngồi - bên em.

Biển

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng anh muốn em là bờ cát trắng
Bờ cát dài phẳng lặng
Soi ánh nắng pha lê...

Bờ đẹp để cát vàng
Thoai thoải hàng thông đứng
Nhu lặng lẽ mơ màng
Suốt ngàn năm bên sóng...

Anh xin làm sóng biếc
Hôn mãi cát vàng em
Hôn thật khế, thật êm
Hôn êm đềm mãi mãi

Đã hôn rồi, hôn lại
Cho đến mãi muôn đời
Đến tan cả đất trời
Anh mới thôi dào dạt...

Cũng có khi ào ạt
Như nghiêng nát bờ em
Là lúc triều yêu mến
Ngập bến cửa ngày đêm

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng cũng xin làm bể biếc
Để hát mãi bên gành
Một tình chung không hết,

Để những khi bọt tung trắng xóa
Và gió về bay tỏa nơi nơi
Như hôn mãi ngàn năm không thỏa,
Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

4.4.1962

Biệt Ly Êm Ái

Tặng Nguyễn Xuân Khoát

Chúng tôi ngồi, vây phủ bởi trăng thâu,
Sương bám hồn, gió cắn mặt buồn rầu

Giờ biệt ly cứ đến gần từng phút,
Chúng tôi thấy đã xa nhau một chút...

Người lặng im, và tôi nói băng quơ,
Chúng tôi ngồi ở giữa một bài thơ,

Một bài thơ mênh mông như vũ trụ,
Đầy khói hương xưa, tràn ân ái cũ.

Chúng tôi ngồi, vây phủ bởi trăng thâu,
Tay trong tay, đầu tựa sát bên đầu.

Tình yêu bảo: "Thôi các người đừng khóc,
Các người sẽ đoàn viên trong mộng ngọc!!! "

Cứ nhìn nhau rồi lại vẫn nhìn nhau,
Hạnh phúc ngừng giữa đôi trái tim đau.

Bóng Đêm

Bóng đêm biết thổi đều hơi gió mát
Chung quanh ta im lặng đã buông rèm
Gió xa quá, trời xuân êm bát ngát
Biết lời gì nói hết được yêu em

Một phút vắng chất đầy muôn nỗi nhớ
Bảy hôm xa đem lại một giờ gần
Mắt giữa mắt nhìn nhau vui nức nở
Lòng bên lòng, chân cũng luyến bên chân

Em có đôi tay, anh cầm tất cả
Anh chỉ một lòng, em đã chiếm riêng
Bóng êm ái phủ đầu nghiêng vai ngả
Môi giao hòa trao viên ngọc thiêng liêng....

Sao muôn chầm cứ mơ hồ tỏa mộng!
Anh đưa em vào nghỉ giữa lòng đêm
Giữa lòng anh tơ giảng như mắc võng
Em nằm đi - anh ru giấc êm đềm....

Bữa Tiệc Đồi Ta Sáng Nước Mây

Bữa tiệc đồi ta sáng nước mây
Ta mời trời dự đất vui lây
Trải hàng cây cả x□m x□m biếc
Lượn khúc đường non thăm thăm hây

Cá bạc thung th□ng lội dưới dòng
Bỗng con chiến chiến hót từng không;
Sớm nay ta đã ra ngoài nội
Mở tiệc tâm hồn dải núi sông

Bữa tiệc đồi ta mới mẻ hoài,
Thêm màu lên cả sắc hoa tươi,
Nghe say tiếng nói người trên bến
Say bước người đi chợ sớm mai

Bữa tiệc đồi ta sao lấp lánh
Bởi vì đôi mắt em đen nhánh
Hàng mi chớp chớp ánh dương tung
Lá cỏ, hạt sương đều mọc cánh.

Trời có mây cao với gió thanh
Đất đầy sự nghiệp những tay lành
Cũng như phơi phơi đi vào tiệc
Bữa tiệc đồi ta: một tấm tình

Bữa Tiệc Đôi Ta

Bữa tiệc đôi ta sáng nước mây
Ta mời trời dự, đất vui lây
Trải hàng cây cỏ xăm xăm biếc
Lượn khúc đường non thắm thắm hây

Cá bạc thung thăng lội dưới dòng
Bống con chiến chiến hát từng không
Sớm nay ta đã ra ngoài nội
Mở tiệc tâm hồn dải núi sông

Bữa tiệc đôi ta mới mở hoài
Thêm màu lên cả sắc hoa tươi
Nghe say tiếng nói người trên bến
Say bước người đi chợ sớm mai

Bữa tiệc đôi ta sao lấp lánh
Bởi vì đôi mắt em đen nhánh
Hàng mi chớp chớp ánh dương tung
Lá cỏ, hạt sương đều mọc cánh

Trời có mây cao với gió thanh
Đất đầy sự nghiệp những tay lành
Cũng như phơi phơi đi vào tiệc
Bữa tiệc đôi ta: một tấm tình...

Buồn Đêm Mưa

Đêm mưa làm nhớ không gian,
Lòng rung thêm lạnh nổi hàn bao la...
Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng, nghe ta buồn buồn.
Nghe đi rời rạc trong hồn
Những chân xa vắng dặm mòn lẻ loi...
Rơi rơi... diu diu rơi rơi...
Trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ...
Tương tư hương lạc phương mờ...
Trở nghiêng gối mộng, hững hờ nằm nghe.
Gió về, lòng rộng không che,
Hơi may hiu hắt bốn bề tâm tư...

Buồn Trăng

Gió sáng bay về, thi sĩ nhớ;
Thương ai không biết, đứng buồn trăng.
Huy hoàng trăng rộng, nguy nga gió,
Xanh biếc trời cao, bạc đất bằng.

Mây trắng ngang hàng tự thuở xưa,
Bao giờ viễn vọng đến bây giờ.
Sao vàng lẻ một, trăng riêng chiếc;
Đêm ngọc tê ngòi men với tơ...

Khắp biển trời xanh, chẳng bến trời,
Mắt tìm thêm rợn ánh khơi vơi,
Trăng ngà lặng lẽ như bông tuyết.
Trong suốt không gian, tịch mịch đời.

Gió nọ mà bay lên lên nguyệt kia,
Thêm đêm sương lạnh xuống đầm đìa.
Ngẩng đầu ngắm mãi chưa xong nhớ,
Hoa bưởi thơm rồi: đêm đã khuya.

Cảm Xúc

Làm thi sĩ , nghĩa là ru với gió
Mơ theo trăng, và vơ vẩn cùng mây,
Để linh hồn ràng buộc bởi muôn dây,
Hay chia sẻ bởi trăm tình yêu mến.

Đây là quán tha hồ muôn khách đến;
Đây là bình thu hợp trí muôn hương;
Đây là vườn chim nhả hạt mười phương,
Hoa mật ngọt chen giao cùng trái độc...

Đôi giếng mắt đã chứa trời vạn học;
Đôi bờ tai nào ngăn cản thanh âm:
Của vu vơ nghe mãi tiếng kêu thầm...
Của xanh thắm thấy luôn màu nói sẽ...

Tay áp ngực dò xem triều máu lệ,
Nghìn trái tim mang trong một trái tim
Để hiểu vào giọng suối với lời chim,
Tiếng mưa khóc, lời reo tia nắng động.

Không có cánh nhưng vẫn thềm bay bổng;
Đi trong sân mà nhớ chuyện trên trời:
Trút ngàn năm trong một phút chơi vui;
Ngắm phong cảnh giữa hai bề lá cỏ...

Tôi chỉ là một cây kim bé nhỏ,
Mà vạn vật là muôn đá nam châm;
Nếu hương đêm say dậy với trăng rằm,
Sao lại trách người thơ tình lời lẽ

Cây Đời Mãi Mãi Xanh Tươi

Mọi lí thuyết đều màu xám
Và cây đời vĩnh viễn xanh tươi
Vĩnh viễn chim ca, vĩnh viễn nắng cười
Vĩnh viễn anh yêu em, như yêu sự thật
Và cây đời mãi mãi xanh tươi
Mãi mãi em ơi
Cây đời trĩu trái
Gió trong lá mùa thu rồi trở lại
Rì rào đôi ta tình ái muôn đời
Trong mắt đen em mãi mãi ánh trời
Ngồi qua một sợi tóc buông rũ trán
Mãi mãi môi em nhuỵ đời vô hạn
Và cây đời ôi! Xán lạn xanh tươi

Ca Tụng

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay mơn trớn vẻ tròn đầy;
Trăng, hoa vàng lay lắt cạnh bờ mây;
Trăng, đĩa ngọc giữa mâm trời huyền bí;
Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay mơn trớn vẻ tròn đầy.

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vông rượu khiến đêm mờ chéng choáng!
Ngươi ám ảnh hương thơm bằng ánh sáng,
Ru màu êm, mà gọi thức lòng ngây;
Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vông rượu khiến đêm mờ chéng choáng!

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp loáng,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền;
Ngươi làm ma, rồi ngươi lại làm tiên;
Ngươi tạo lập những đền đài mỏng thoáng;
Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp loáng,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền...

Ngươi là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên;
Hỡi trăng đẹp, ngươi là trăng náo nức;
Ngươi hay khóc, ngươi không cần sự thực,
Nhớ thương luôn, nên mắt có quầng viền,
Ngươi là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên,
Hỡi trăng đẹp, ngươi là trăng náo nức.

Rừng xỏa tóc để ngươi thành chiếc lược;
Biển nhân ngươi thành ức triệu vòng khuyên;
Gió căng ngươi trên những cánh buồm thuyền;
Người định nhịp cho sóng triều xuôi ngược;
Rừng xỏa tóc để ngươi thành chiếc lược;
Biển nhân ngươi thành ức triệu vòng khuyên...

Trăng của xa xôi, trăng của hão huyền,
Ngươi vĩnh viễn như lòng trăng, ý gió;
Trăng của mắt, trăng của hồn rạn vỡ,
(Trăng rất trắng là trăng của tình duyên)
Trăng của xa xôi, trăng của hão huyền,

Trăng, vú mộng của muôn đời thi sĩ

Chậm Chậm Đừng Quên

Chậm chậm đừng quên em, em ơi
Chớ quên yêu mến hứa muôn đời,
Đừng quên hoa duối, hoa sim dại,
Hoa dạ lan hương ôm lúa đôi.
Chậm chậm đừng quên, em ơi em
Chớ quên tâm sự những ngày đêm,
Đừng quên những tiếng bên tai rí,
Những lúc thương nhau mắt lặng nhìn.

Chậm chậm mà em! Quên được sao
Ngọt bùi chia sẻ, đói no trao,
Áo ta đùm bọc nhau khi rét,
Khi một mình vui chẳng nở nào.

Chậm chậm em mà! sao nở quên
Khi em đau ốm có anh bên:
Anh nằm bệnh viện, em thăm đến
Nắng rỏ mồ hôi trên má em.

Chậm chậm đừng quên cỏ với sương,
Trăng sao ta ngắm những đêm trường.
Em ơi chậm chậm đừng quên núi,
Suối Bạc, Cầu Mây đã ngát thương.

Những bến tàu xe, những cửa ga
Hãy còn níu chặt bóng đôi ta.
Những mùa hoa quả bao vương vấn,
Chậm chậm đừng quên cốm đậm đà.

Đừng quên, em ơi, những trung thu,
Những Tết tươi lên vạn sắc màu:
Em nhỉ, mấy xuân đầm ấm lạ!
- Không em, Tết có vị gì đâu.

Muôn sợi ngàn dây đã thắt nhau,
Em ơi, chậm chậm tháo gì mau.
Tháo dây, rút cả vào da thịt,
Anh biết bao giờ mới hết đau.

Dây buộc đôi ta lại với đời;
Gỡ dây, gỡ cả cuộc đời thôi.

- Chớ quên hoa duối, hoa sim dại,
Em hỡi! đừng quên "hoa-anh-oi"

Xuân Diệu

Tập thơ Thanh ca (1967-1980)

Cha Đàng Ngoài Mẹ Ở Đàng Trong

Cha đàng ngoài, mẹ ở đàng trong.
Ông đồ Nghệ đeo khăn gói đồ
Vượt đèo Ngang, kiếm nơi cần chữ.
Cha đàng ngoài, mẹ ở đàng trong.
Hai phía đèo Ngang: một mối tơ hồng.

Quê cha Hà Tĩnh đất hẹp khô rang,
Đói bao thuở, cơm chia phần từng bát.
Quê mẹ gió nồm thổi lên tươi mát.
Bình Định lúa xanh ôm bóng tháp Chàm.

Cha đàng ngoài, mẹ ở đàng trong.
Ông đồ nho lấy cô làm nước mắm.

Làng xóm cười giọng ông đồ trọ trọ,
Nhưng quý ông đồ văn vẻ giỏi giang.
Bà ngoại nói: tôi trọng người chữ nghĩa,
Dám gả con cho cách tỉnh, xa đàng.

Tiếng đàng trong, tiếng đàng ngoài quán quít
Vào giữa mái tranh, giường chõng, cột nhà.
Rứa, mô, chừ? cha hỏi điều muốn biết.
Ngạc nhiên gì, mẹ thốt: úi chui cha!

Con trong võng êm lành kêu kéo kẹt
Ru tuổi thơ theo hai điệu bổng trầm.
Mẹ thanh thốt: Qua nhớ thương em bậu;
Cha hát dặm bài Phụ tử tình thâm

Cha đàng ngoài, mẹ ở đàng trong.
Muốn ăn nhút, thì về quê với bố.
Muốn ăn quýt, ăn hồng, theo cha mà về ngoài đó,
Muốn uống nước dừa, ăn xoài chín đỏ,
Muốn ăn bánh tét, bánh TỎ,
Thì theo tao, ở mãi trong này.

Đội ơn Thầy, đội ơn Má sinh con.
Cảm ơn Thầy vượt đèo Ngang bát kẻ!
Cảm ơn Má biết yêu người xứ Nghệ:
Nên máu con chung hòa cả hai miền.

6-1960

Chén Nước

Em cho anh chén nước
Anh biến thành rượu nho
Rượu triển miên mộng ước,
Rượu nồng nàn thơm tho.
Cái men trong mắt em
Anh để vào chén nước;
Hương hơi thở của mình
Đã hóa thành rượu chiuốc.

Anh thêm vào chén nước
Rượu cất của hồn anh,
Rượu cười sao lấp lánh
Như ánh mắt trời xanh.

Ôi! Chén rượu ân tình
Từ bình minh sự sống
Rót mãi tới vô cùng
Của cuộc đời lộng lộng.

Anh lại nâng chén nước
Mời em nhấp môi cho
Em ơi, đừng uống hết
Kẻo say chết bay giờ.

Chiếc Bánh Trung Thu

Một mảnh trăng thu hình chiếc bánh;
Bánh không ngon lắm cũng tình anh
Sáng hôm mười bốn ta xa cách;
Đến tối trung thu em một mình
Mình em mở chiếc bánh trông trăng
Anh để dành cho, gói kỹ càng
Mỗi miếng ngọt bùi là tưởng nhớ
Đến ai gói gắm mối tình thương.
Bên này anh cũng ngẩng trông xa
Cây cỏ làng quê tắm ánh ngà
Đôi ngả nhớ nhau nhìn sững nguyệt:
Bánh tròn xum họp của đôi ta.

Chiều Đầu Thu

Chiều đầu thu ôi hương hoàng lan
Ngạt ngào ngào trộn cả không gian
Mới còn nắng gắt hôm qua thế
Mà bỗng trên trời mây nhẹ tan...
Chưa tàn cuối hạ đã sang thu
Ngây ngất hôm nay một ánh mờ...
Mai hẳn lại về trong nắng hạ
Ô hay bàng bạc thực cùng mơ...
Chỉ biết di lãng hoa đã thom
Cánh vàng hương lại chín vàng hơn
Cây cao lá thẫm đung đưa nhánh
Nhịp điệu mùa thu ngàn vạn năm...
Xuân Diệu Hà Nội 3/3/1979

Chiều

Tặng Nguyễn Khắc Hiếu

Hôm nay trời nhẹ lên cao,
Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...
Lá hồng rơi lặng ngổ thôn
Sương trinh rơi kín từ nguồn yêu thương.
Phất phơ hồn của bông hường,
Trong hơi phiêu bạt còn vương má hồng.
Nghe chùng gió ý' qua sông,
E bên lau lách thuyền không vắng bờ
Không gian như có dây tơ
Bước đi sẽ đứt động hồ sẽ tiêu
Êm êm chiều ngẩn ngơ chiều
Lòng không sao cả, hiu hiu khẽ buồn.

Chỉ Ở Lòng Ta

Chỉ là gió, nhưng lòng tôi thả bướm
Thêm phát phơ cho hơi thở vừa hiền
Chỉ là trăng, nhưng tôi thấy thần tiên
Như tuyết diêu: bởi hồn tôi xanh quá
Và người ấy vẫn như bao kẻ lạ
Cũng sắc hương, là lụa, cũng dung nhan
Chỉ là tình; nhưng tôi rất mê man
Gồm vũ trụ gửi nơi hình cảm thạch
Cuộc đời cũng đều hiu như dặm khách
Mà tình yêu như quán trọ bên đường
Mái tranh tàng đỡ rét một đêm sương
Vò nước lã mát xoàng đôi buổi nắng
Nhà quê kiếng có đâu cơm gạo trắng
Thân lữ cô, đừng giận quán tranh nghèo
Ta chỉ giàu những cửa sổ mang theo
Giữa hiu quạnh, được nghỉ nhờ đã quý
Thiên đường cũng ở trong rương hành lý
Muốn say sưa, phải đem sẵn rượu nồng
Muốn êm đềm, phải có sẵn gối bông
Muốn mơ mộng, phải sẵn trầm, sẵn nhạc
Tôi vốn biết cuộc đời thường đạm bạc
Nên mang theo từng sợi rượu, nguồn tình
Đem mến yêu làm cho cảnh thêm xinh
Cứ phong nhã để cho người bớt tục
Để lây lửa chuyển những lòng giá đúc
Phải ấm lên vì bắt chước tôi nồng
Để bùng tia trong những mắt tê đông
Và gọi nhịp khiến hồn lười phải thức
Để giục tiếng chim của niềm rạo rục
Để thay cánh rụng của nỗi phai tàn
Để tươi cười mà âu yếm nhân gian
Tôi có sẵn một mặt trời giữa ngực...

Chớm Sang Vị Hè

Đường tình đã nở hoa xoan
Lao xao gió gợn, hân hoan lá chờ
Trên cao ngan ngát hương đưa
Em ơi, tím tím mơ mờ chùm hoa...
Nhẹ nhàng gió thổi thán ba
Trong hơi thanh mát có hòa nồng say
Xuân còn, hè đã thoảng bay
Một niềm xa vội ngắt ngậy khi trời
Tình yêu muôn thuở, em ơi!
Hôm nay lại đượm hương đời, màu xoan
Ý xuân trong lúc chứa chan
Tình đôi ta lại chớm sang vị hè...

Xuân Diệu 4/1962

Có Em

Chỉ là gió, nhưng lòng tôi thả bướm
Thêm phát phơ cho hơi thở vừa hiền
Chỉ là trăng, nhưng tôi thấy thần tiên
Nhu tuyết diệu: bởi hồn tôi xanh quá
Và người ấy vẫn như bao kẻ lạ
Cũng sắc hương, là lụa, cũng dung nhan
Chỉ là tình; nhưng tôi rất mê man
Gồm vũ trụ gửi nơi hình cảm thạch
Cuộc đời cũng đều hiu như dặm khách
Mà tình yêu như quán trọ bên đường
Mái tranh tàng đỡ rét một đêm sương
Vò nước lã mát xoàng đôi buổi nắng
Nhà quê kiếng có đầu cơm gạo trắng
Thân lữ cô, đừng giận quán tranh nghèo
Ta chỉ giàu những cửa sổ mang theo
Giữa hiu quạnh, được nghỉ nhờ đã quý
Thiên đường cũng ở trong rương hành lý
Muốn say sưa, phải đem sẵn rượu nồng
Muốn êm đềm, phải có sẵn gối bông
Muốn mơ mộng, phải sẵn trầm, sẵn nhạc
Tôi vốn biết cuộc đời thường đạm bạc
Nên mang theo từng sợi rượu, nguồn tình
Đem mến yêu làm cho cảnh thêm xinh
Cứ phong nhã để cho người bớt tục
Để lây lửa chuyển những lòng giá đúc
Phải ấm lên vì bắt chước tôi nồng
Để bùng tia trong những mắt tê đông
Và gọi nhịp khiến hồn lười phải thức
Để giục tiếng chim của niềm rạo rục
Để thay cánh rụng của nỗi phai tàn
Để tươi cười mà âu yếm nhân gian
Tôi có sẵn một mặt trời giữa ngực...